

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Concilia Provincialia Mediolanensis Sex

Borromeo, Carlo

Venetiis, 1602

Cura omnis homini Ecclesiastico peste laboranti, vel suspecto, adhibenda.
Cap. XXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62072)

aut rarius, pro pietatis studio, quo ille tenetur, proque curæ occupationibus, quibus ipse Parochus, vel Sacerdos destinetur.

10 Et verò, quàmuis paucis ante diebus sacram ei communionem præbuerit, cum tamen indicium eiusmodi erit, ex quo perspicuè manifestum sit, atque adeò certum, pestifera labe illum infectum esse, sanctissimum viaticum, etiam posteaquam cibum ægrotans cæperit, sine mora, pro illius præparatione, & statu ministrarit.

11 Quod sanè omne ut diligentissimè præstetur, videbit Episcopus omni accurata exploratione, & ratione, quam à præfectis regionalijs, & Vicarijs foraneis adhiberi mandabit.

Mox item extremæ vnctionis sacramentum ministrare poterit, ut paulò antè narratum est.

Cura omnis homini Ecclesiastico peste laboranti, vel suspecto, adhibenda. Cap. XXVII.

S V M M A R I V M.

- 1 Cura præcipua à Parocho Sacerdotuè adhibenda erga hominem Ecclesiasticum peste laborantem in spiritualibus subsidijs consistit.
- 2 Eleemosynæ conquisitio ad usum corporis.
- 3 Monitio præfecti Regionalij, Vicarij foranei, Episcopi de Ecclesiastici homines pestilentia, suspicioneuè.
- 4 Parocho Cura spirituali præfecto peste laboranti qui alius officii Sacerdotia præstet. 5.
- 6 Ecclesiasticus homo morbo affectus, suspectusue, ad loca curationis publicæ quando non, & quando maximè ducendus; & quæ ratione; & quomodo ibi tractandus; & à quibus visitandus. 7.
- 7 Peste nondum irrupente, viri ab Episcopo deligendi, qui sibi in morbum incidenti ministrant. 10.
- 8 Episcopus, eiusque familia in pestis suspensionem incidens, quid agat, seruetque.
- 9 Episcopus peste ægrotans, ut se consoletur. 11.
- 10 Domo non egrediatur; & quid ibi agat, cum Canonicis, & 12.
- 11 Eodem ægrotante supplicationes agenda, oratioque sine intermissione indicenda. 13.
- 12 Episcopo pestilentia affecto, proximior Episcopus, & Metropolitanus per Capitulum admonendus, & quod illius officium.

Clericalis

Lericalis ordinis homo, cum in pestem, eiusus suspensionem incidit, illius maxime precipuam, singularumque curam Parochus, aliusque Sacerdos, qui in publicæ curationis loco Sacramentis administrandis prefectus erit, suscipiet, atque geret, ita confestim, atque adco in primis ad spiritualia auxilia, remediaque confugiens,

ut documento, atque exemplo suo pietatem laicorum accendat, quo in genere ei propterea nullo sane loco deerit. Quæ verò ad corporis usum necessaria sunt, ea, qua via, & ratione supra demonstratum est, satis, abundeque eidem subministrabuntur.

2 Itaque idem Parochus, cum opus est, id precipue studebit, ut cum ipse ad illius usum elemosynæ aliquid conferat, tum caritatis subsidia ab hominibus, tam Ecclesiasticis, quam laicis conquirit studiosè, ac prætereà, si necessitas vrget, ab Episcopo item.

3 De hominis Ecclesiastici pestilentia, aut suspensione Parochus vrbis prefectum regionarium, eumue, cui tale munus Episcopus commiserit, Diœcesanus Parochus Vicarius foraneum, ut celerrimè potest, & quam diligentissimè certiore faciet: & verò Episcopum vterque, ut & hic, & eorum vnusquisque illa prætereà opera, atque officia prestare, aliaque studia ad illius auxilium conferre possit, quæ illa temporum ratio suadet, atque deposcit.

4 Parochus, Sacerdosue, qui spirituales curam intrà loci publicæ curationis septa administrat, si morbo inficitur, aut aliquam eius suspensionem prebet; ei socius, si quem in cura Parochiali habet, omnia sacerdotalia ministeria, & officia prestabit, ordine, qui mox supra expositus est, de cura spirituali vnicuique adhibenda. Si verò plures Sacerdotes eorum septorum curatores sunt, qui susceptæ curæ munere prior est, ea prestabit, nisi inter illos aliter conuenierit. Vbi autem socius nemo est, aut alius, in partem illius curæ euocatus, ijs planè officijs, curandum erit, ut Parochus, qui proximus est, satisfaciat.

5 Veruntamen ex peste laboranti Parocho, nec curæ sociū habenti, sacramenta, præsertim sanctissimam Eucharistiam & extremam vntionem, si ille in Diœcesi est, ab eius preposito, aliouè, qui plebis totius curæ preest; si in Ciuitate, ab Archipresbytero Cathedralis Ecclesiæ, vel etiam ab ipso Episcopo aliouè Sacerdote, quem sibi adiutorem eo tempore Episcopus ascuerit, vbi nullum in mora periculum subsit, ministrari, cum proprium valdè est, & cum caritatis fraternæ officio maxime coniunctum, tum etiam ad Parochi languescantis consolationem longè accommodatissimum.

Quod ut in morem, vsumque inducatur, & planè præstetur, hoc Episcopus suo in primis exemplo studebit.

6 Ecclesiasticus homo, morbo affectus, aut suspectus, ut ad loca publicæ curationis perducatur, asportetur, hoc maximè studeat is, cui Episcopus id curæ dederit, si modo curæ, quam gerit, aut officij, cui præest, ratio, vel ætas eius ingrauescentes, uel alia eius generis causa aliter non postulet: nam ijs locis, longè melius, quàm domi suæ ministrabuntur quæcumque tum ad animæ salutem, tum ad corporis curationem necessaria sunt.

Atqui illius perducendi, asportandiue ea ratio adhibeatur, quæ eius statui, & ordinis Ecclesiastici dignitati conueniens est.

Ut nè simul cum alijs, ut uulgò fit, & tamquàm unus de populo, sed solus, & ut is, cui præ ordinis dignitate honor deferendus est perducatur.

Ut ne uehiculo, curruue communi asportetur.

Tugurium habeat, quàmuis intrà septa collocatum quò commodius, & medici, & medicamentorum copiam aliorumque ministrorum operam habeat; ut à reliquis tamen opore distinctum, & longiùs aliquantò separatum.

Diligentius instructum sit storeis, tegetibus, stramentis, lecto, culcitris stramentitijs, culcitris laneis, ceruicalibus, lintheaminibus, & omnia necessaria supellectile.

Is propè habeat famulum, aliumue pium hominem, qui operam ei nauet in rebus corporis vsui necessarijs.

Ex ministris, qui extrà septa famulatum, operamue præbent, unum aliquem habeat, qui præcipuè ei uictum, medicamenta, & alias res necessarias opportunè extrinsecus apparet.

Eius cura saltem alicui medico, & Chirurgo, alijue curatori, aut ministro commendetur diligenter, ac sigillatim.

7 Sæpius & ab Episcopo ipso, & à Parocho, & à præfecto, seu Vicario foraneo, & alijs Episcopi etiam nomine uisitetur.

8 Si aliquando acciderit, Episcopum pestis nomine suspectum fieri, domi se continebit, quamdiù expedire censuerit.

Dùm autem se domi continet, si pro suæ speculationis munere, tempore tam necessario, sibi aliquid oculis perlustrandum sit, ut opportunius prospiciat, & consulat, in urbe, Diœcesiue foras prodibit, ut opus erit.

De familia autem sua si quis in pestis suspicionem inciderit, cum seruare iubebit, quæ de Parocho, Parochique familia demonstrata sunt.

9 Sin autem pestilentia afficietur, de eius periculo per Capitulum,
vel

vel duos priores de Capitulo certior statim fiet Episcopus, qui propius abest, & Metropolitanus item. Cuius erit, fratrem Episcopum, ita laborantem, omni sollicitudine, & caritatis officio consolari: eique salutaria adiumenta, ut accuratissime poterit, adhibere.

10 At nē Episcopus, si fortē in pestilentiam inciderit, vlla ope spiritali in primis destituatur, id sibi subsidij comparabit, antea quā pestis in Diocēsim irrumpat, ut certos sibi Sacerdotes, caritatis zelo flagrantes, spiritalisque vitæ vsu peritos, præsertim ex Capitulo, conquirit, & parat, qui laboranti ex peste Episcopo, constanter ministrent, quæ ad animæ salutem pertinent.

11 Is verò, dum æger, se etiam pijs, cœlestibusque meditationibus consolabitur, dum spiritalium Sacerdotum assistentium colloquijs, atque etiam, si per morbi vim licet, lectione aliqua de sanctis, utpotē Cypriano martyre, Bernardino Senensi, & beato Rocho, & alijs, quorum diuinæ virtutes in pestilentia eluxerunt.

12 Neque dum morbo laborat, ex ædibus Episcopalibus, se aliò confortet, sed in ijs persistet; ut si fortē obeat, Clero & Canonicis, præsertim Ecclesiæ Cathedralis, id quod sanctissimi Episcopi religiosè fecerunt, tūm reliquis etiam extremum ferè spiritum agens, salutaria monita tradat, atque in statione sua Episcopali, quemadmodum Episcopum decet, ex hac vita migret ad Dominum.

13 Erit autem Capituli Cathedralis Ecclesiæ præ omnibus, dum ille in pestis ægritudine est, supplicationi instare; ac præterea Vicarij generalis, orationem sine intermissione in vrbe, Diocēsi que indicere, & habere, ut pro eo, communi omnium parente, precatio assidua, religiosaque ab vniverfo clero, populoque habeatur ad Deum.

Cura adhibenda, vbi quis conualefcit à peste, aut ab eius suspitione liberatur. Cap. XXVIII.

S Y M M A R I V M.

- 1 Cura Parochi erga conualescentes à peste, eò spectat, ut ad confessionem generalem inducantur.
- 2 Ut sacramenta frequentent.
- 3 Ut orationis matutinae, & vespertinae usum retineant, & alia religiosa officia exerceant.
- 4 Ut à peccandi occasionibus se abducant.
Ut puellæ
- 5 Virgines } lectissima femina commendentur: utque Parochus earum custodiam gerat. 6.
Mulieres iuvenes }